

Avanture cuvenog homoljskog hajduka Ivana Babejica pretocene u knjigu " **Robin Hud iz Homolja** "

Ostalo je u ovom kraju Srbije verovanje da je hajduk otimao od bogatih i pomagao sirotinju. Ima i suprotnih verovanja. Jedni kažu da je bio srpski Robin Hud, oduzimao je zlato od bogatih i davao ga sirotinji. Drugi vele da je bio bez srca i duše i da većeg i zloglasnijeg hajduka od njega nije bilo u Homolju od kada je sveta, a treći su skloni da veruju da je istina negde između.

Da nije bilo publiciste Voje Marjanovica iz Kuceva i njegove knjige "Gorski car" (doživela i treće dopunjeno izdanje i proglašena lokalnim bestselerom) cuveni homoljski hajduk Ivan Babejic, rođen u selu Laznica kod Žagubice, bio bi verovatno do sada zaboravljen. Ovako, lik i (ne)delo legendarnog hajdučkog "poglavice" u ovom delu Srbije ostaje za vek -vekova da se pripoveda. Između mita i legende linija je tanka.

Ko je zaista bio Ivan Babejic?

Pisana dokumenta pokazuju da se najpoznatiji hajduk u Kraljevini Jugoslaviji rodio 1896. godine od oca Nikole i majke Žarke. Seoska vracara, po nuždi i potrebi "babica" Aleksija, kada je porodila krupno muško dete, visoko ga je podigla i uzviknula: - Bice prava 'ajducina!

Babejicevi potomci

Ivan Babejic zvanično nema direktnih krvnih potomaka, ali se u Homolju i danas smatra da ih ima na desetine, jer je imao nebrojano mnogo ljubavnica, skoro u svakom selu po jednu, a one su kao zmija noge krile da im je napravio dete. Tako i bi.

Iako je u osnovnoj školi bio miran i povučen dak, ratovao je u srpskoj vojsci 1915. godine u ratu protiv Bugara, u Petom prekobrojnem puku. Pre njegovog povratka s fronta u Laznicu je stigao vojni raspis da je poginuo!? I ne samo to, porodica Babejic je organizovala i sahranu. A za to vreme, Ivan je nekoliko meseci boravio u selu Bojniku kod svoje novoosvojene ljubavnice Zdenke.

Uspeo je u kratkom periodu da ubije i dvojicu seoskih komandanata. Dok je on vodio strasnu ljubav sa Zdenkom, po starovlaškom, u prazan kovčeg stavljena je odeca i druge stvari "pokojnika" za koga nisu znali da je ostao živ, a poboden je i krst sa imenom Ivan Babejic, 1896-1915. Kad se jednog dana srpski vojnik Babejic pojavio u selu, ljudi nisu mogli da veruju svojim ocima da je to on glavom i bradom, da li je prividenje ili stvarnost.

U kuci je nastalo slavlje. Međutim, Bugari ga uskoro opet hvataju i odvođe na Đavolje ostrvo u Crnom moru odakle je u leto 1917. uspeo da pobegne. Vrativši se u Homolje nije otišao u rodno selo nego se odmetnuo u šumu okupivši družinu.

Njegovu ženu Anu internirali su Bugari u logor, a sina je predao na čuvanje porodici Babic u Laznici, u kojoj je dete posle nekoliko godina umrlo tako da je Ivan do kraja života ostao bez naslednika.

O ubistvu Babejicev leš bio je težak više od stotinu kilograma, žandarmi su ga izložili u centru Cuprije da bi ga svet video. Za Babejicevo ubistvo njegov ubica Miša Ilic dobio je nagradu od 15 hiljada dinara od Ministarstva unutrašnjih dela, a njegovu kucu mesecima je čuvalo šest žandara jer se plašio osvete Babejicevih jataka. U Cupriji je Ilic od tih para kupio veliku i prostranu kucu.

U Marjanovicevoj knjizi se navodi da je Ivan Babejic hajdukovao punih 18 godina i samo je njegova glava bila ucenjena na 150.000 dinara što je u ono vreme bilo neverovatno bogatstvo. Za tih 18 godina, istina, nijedno ubistvo mu se objektivno ne može prepisati, jer nema dokaza, iako su mu mnogi stavljali na dušu desetine u to vreme ubijenih videnijih bogataša u istočnoj Srbiji. Niko nije uspeo da dokaže Ivanovu stvarnu vezu sa tim ubistvima. A ni Babejic nije mogao mirne glave da dozvoli da mu "prljaju ime", svetio se takvima i nije imao prema njima nimalo milosti. Ni prema dugogodišnjim jatacima - veli publicista Marjanovic koji je godinama prikupljao sacuvane lokalne price i usmene legende o cuvenom hajduku, nije imao milosti.

Uvek se pridržavao svog pravila: "Jatak se mora dobro platiti, ali samo nekoliko godina". A da čudo bude veće, najverniji i najbolji Babejicevi jataci bile su žene. Sve su bile Vlahinje i sve su bile njegove ljubavnice. Za takvu vernost bogato su nagradivane, i u dukatima i u "naturi", u posteljici.

Bogate seljake i trgovce Babejic je godinama obaveštavao da mu pošalju pare i tačno je znao ko

koliko dukata ima i ako bi ga poslušali, nije ih dirao, a malo ko se usudivao da ga ne posluša. Veliki deo plena delio je siromašnim seljacima. Seljaci su zauzvrat o njemu stvarali lepu legendu i širili je po selima planinskog i mističnog Homolja. Babejic je, kažu neki izvori, imao prijatelje i među sreskim nacelnicima u tadašnjoj Žagubici, Petrovcu na Mlavi, Požarevcu, Cupriji, Jagodini...

Voleo je da im šalje svoje fotografije sa lepim ženama i cestitkama i obaveznom posvetom. A voleo je i da ih nasamari, obučen u uniformu žandarmerijskog majora, ostavljajući svoju posetnicu na njihovom stolu. Proveren je podatak da je celu noc prespavao u žandarmerijskoj stanici u Brestovackoj banji.

U Beogradu je rucavao po najpoznatijim kafanama ostavljajući im ispod tanjira svoje inicijale. - Novinari toga vremena predstavljali su ga kao običnog ubicu i pljackaša koji je na kraju i dolijao godine 1931. u kuci svog vernog jataka Miše Ilica u selu Paljene kraj Cuprije, gde ga je bogati domacin i ubio, pucajuci u Babejica kroz prozor, iz unapred pripremljene zasede - dodaje Marjanovic.

Da je bio samo pljackaš, bio bi lako i brzo zaboravljen, a prica o njemu danas ne bi imala nikakvog smisla. Ipak, i dan danas, na svadbama i zavetinama u Homolju pevaju se pesme o Babejicu, njegovoj dobroti i hrabrosti. Nigde se ne pominje nijedan zlocin. Ako i ne poverujemo da je svesno stvarao mit o sebi, tada je mit stvoren sam od sebe, u šta je mnogo teže poverovati.

Tekst preuzet iz [Glasa Javnosti](#)